

тогава азъ въ символа? И кой е, който някога трябва да дойде?
Кой е пастиря, въ чийто зевъ тъй се примъкна змията? Кой е човека,
комуто всичко най-тежко, най-черно ще се примъкне въ зевътъ?

— А пастиря стисна со зъби, тъй както му викахъ азъ; добре стисна зъби
той! Изплю далечъ главата на змията —: и скочи правъ. —

Нито пастиръ вече, ни човекъ, — единъ преобразенъ, единъ просветленъ,
който се смееше! Никога на земята не се е смялъ човекъ, както се
смееше той!

О братя мои, азъ чухъ смяхъ, който не беше смяхъ на човекъ, — *и ето* *и*
мъчи ме жадъ, единъ купнежъ, който никога не ще бъде утоленъ.

Купнежъ за тоя смяхъ ме измъчва: о какъ понасямъ още азъ да живея!
А какъ бихъ понесълъ, сега да умрѣ! —

Тъй рече Заратустра.

